

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka T. K. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 listopada 2017 r. naruszenie art. 66 § 1 k.c. w związku z art. 27 § 2 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. - Prawo bankowe (Dz.U. nr 4, poz. 21 ze zm.), naruszenie art. 60 i 72 § 2 k.c. oraz naruszenie art. 233 § 1 w związku z art. 245 k.p.c. (podaną w skardze datę 10 lutego 1989 r. jako dzień uchwalenia ustawy - Prawo bankowe oraz wymienienie w kontekście zarzutów dotyczących postępowania dowodowego art. 233 § 1 i art. 245 k.c. można uznać za wynik oczywistych błędów).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka uzasadniła występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego:

- czy zawarcie umowy, w toku zawierania której strony przemienne stosowały procedurę składania ofert oraz rokowań (obecnie negocjacji), następuje z chwilą przystąpienia do wykonania umowy w zakresie uzgodnionych postanowień zgodnie z art. 70 § 1 k.c. czy też dopiero po uzgodnieniu wszystkich jej postanowień w trybie art. 72 § 1 k.c.?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Przedstawione przez skarżącą pytanie pozbawione jest cech pozwalających na uznanie go za zawierające zagadnienie prawne w przyjętym wyżej rozumieniu. W zestawieniu ze stanem faktycznym sprawy stwarza ono jedynie pozór istnienia takiego zagadnienia.

Przepis art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. - Prawo bankowe zawierał przykładowe wyliczenie elementów, które powinny znaleźć się w umowie kredytu, w tym zabezpieczenie jego zwrotu (pkt 4 *in fine*). W okolicznościach sprawy strony były zgodne co do sposobu zabezpieczenia umowy. Zabezpieczenie umowy miało obejmować ustanowienie hipoteki (zabezpieczenie rzeczowe) i poręczenie

(zabezpieczenie osobiste). Sprecyzowanie liczby poręczycieli (tu: 3-4 osoby) było kwestią techniczną, nie wpływającą na skuteczność zawarcia umowy kredytu. W literaturze przedmiotu podkreśla się, że w umowie kredytu strony powinny jedynie wskazać zabezpieczenie, a ustanowienie zabezpieczenia może nastąpić przed podpisaniem umowy kredytu, jednocześnie z podpisaniem umowy kredytu albo później.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6, § 5 pkt 8 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).

jw